

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

N R . 9

80. ÅRGANG
4. MAI

1 9 6 8

OM KATOLIKKERS POLITISKE ENGASJEMENT (side 136)

BURN BABY, BURN (Lederart.)

UNGDOM OG KJÆRTEGN (Side 138)

FASTEAKSJONEN: 61.300 KR.

Arets fasteaksjon i Norge — bi-
drag til byggingen av en syke-
pleierskole i Uganda — innbrakte
kr. 61 300. Mer om det fine resulta-
tet på side 142 i dette nummer.

I siste «brev til Svalevennene»
står det ellers noe om all u-hjelp:
«Alle som på en eller annen måte
forsøker å drive litt privat u-hjelp
kjenner vel de gjengse innvending-
er: «Hvorfor sende pengene ut av
landet når vi trenger dem så sårt
her hjemme. Se på husnøden, de
elders problemer, handicapede
osv.» Vel, ingen av oss er vel blind-
de for de nære ting, men vi mener
likevel at vi nordmenn har over-
skudd nok til å la hjelpen gå ut
over landegrensene. Så er neste
spørsmål: «Hva kan vel dere gjøre
— dere hjelper noen få barn blant
verdens millioner nødstedte. Hva
monner det?» Lite, svarer vi, men
det er noe. Vi betrakter vel likevel
den enkelte som et individ, ikke
som en del av en menneskemasse,
og et sted må man jo begynne.»

St. Olavs redaksjon vil gjerne
fåye til følgende bemerkning:
Sluttresultatet i fasteaksjon tyder
på at mange katolikker deler de
unge «svalers» syn.

Professor Rahner har i et fore-
drag på universitetet i Wien sagt
omtrent dette: Det er i dag en
overdreven intoleranse mellom de
kristne innbyrdes. Denne intol-
eranse får de kristne til gjensidig
å beskyldte hverandre for enten å
være dumme og gammeldagse eller
progressive og kjeterske. Det er
nå på tide, sa Rahner, at det blir
gjort slutt på denne forkastelige
fremgangsmåten. I den forelig-
gende situasjon må ikke bare geist-
lige, teologer og legfolk, men også
Kirkens læreembede vise stor tål-
modighet og overbærenhet. Alle-
rede apostelen Paulus var klar over
at det alltid ville komme strid
i Kirken. Og i dag hvor vi står
midt i et veldig åndelig oppbrudd
er det ikke noe merkelig at det
er uro. Den gamle tro står mer
enn noen gang tidligere overfor nye
problemer, dette gjør at man ikke

sjelden gir dårlige svar på riktige
spørsmål.

Taushetens kirke, det navn pav-
Pius XII ga den katolske kirke i
Øst-Europa, begynner igjen å tale.
Sjelden eller aldri siden kommuni-
stene tok makten etter den annen
verdenskrig har Kirken i disse land
sagt sin mening så høyt og tydelig
som under de siste ukers utvikling
i Tsjekkoslovakia og Polen, skriver
en korrespondent til Catholic Her-
ald. I Warszawa fordømte de
katolske biskoper skarpt «den brutale
bruk av makt» i myndighetenes
behandling av studenturolighetene
og biskopene meddelte også at de
hadde henvendt seg direkte til re-
gjeringen om saken. I Tsjekkoslo-
vakia har tusener av katolikker un-
derskrevet et brev til den nye
lederen av kommunistpartiet, Alex-
ander Dubcek hvor de ber om full
trofrihet og om at kardinal Beran,
Prahas erkebiskop, får vende til-
bake.

Private, konfesjonelle skoler er
et uttrykk for frihet på utdannel-
sens område og de bør støttes av
et hvert samfunn som kaller seg
moderne og demokratisk, sa paven
nylig i forbindelse med en mot-
tagelse for studenter og lærere fra
høyskolen i Brescia hvor paven
selv gikk i sin ungdom. «Vi innser
at det i dag kan være vanskelig å
forstå at det trenges en ikke-statlig,
konfesjonell skole,» sa han, «men
vi er overbevist om at saken for-
tjener å støttes med utholdenhet
og hengivenhet. Dette skal ikke
skje i konkurranse med, ennå min-
dre i motsetning til den statlige
skolen. Den videre utvikling av
privatskolene tjener først og fremst
utdannelsesfrihetens sak. Private
konfesjonelle skoler trenges også
med tanke på familienes rettighete-
ter og forpliktelser.»

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER	Stille messe	Høy-messe
OSLO: St. Olavs kirke, Akersveien 5. Biskopen og prestegården 20 72 26. Sogneprestkontoret 20 72 44	7.00 9.00 9.45 og 19.00	11.00 —
St. Hallvard kirke, Fransiskanerne, Enerhaugt. 4, tlf. 67 23 83	8.35 18.00	11.00 —
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71	8.15 9.00 11.30	10.00 —
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21	8.30	—
Grefsen kapell, Glads vei 23, tlf. 212355	11.00	9.30
Lunden kloster, Øvre Lunden, tlf. 21 25 87		10.00
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlm. 22 209	8.00	11.00
BERGEN: St. Paul kirke, Christiesgt. 16, tlf. 15 410	9.00 19.00	11.00 —
Vår Frue kirke, Helleveien, tlf. 57 353 — 57 707	9.30 19.00	— —
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1, tlf. 83 20 19	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongens gt. 9, tlf. 11 438	9.00	11.00
HALDEN: St. Peters kirke, Kristian V's pl. 1, tlf. 81 168	8.00	10.45
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvg. 113, tlf. 23 751	8.30	11.00
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haralds gt. 21, tlf. 23 195	8.30	11.00
HØNEFOSS: St. Theresia kirke, Vesterngt. 5, tlf. 21 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND S.: St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3, tlf. 24 225	8.00	10.30
LILLEHAMER: Mariakapellet, Weidemannsgt. 3, tlf. 52 550	—	10.00
LILLESTRØM: St. Magnus kirke, Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	8.30	11.15
MOSS: St. Mikael's kapell, Ryggeveien 24, tlf. 51 038	—	11.00
PORSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverres gt. 26, tlf. 50 793	7.45	10.45
SARPSBORG: St. Olavs kapell (1. og 3. søndag) O. Haraldssonsgt. 49, tlf. 53765	17.30	—
STABEKK: Maria kirke, Nyeveien 17, tlf. 53 77 35	8.30 19.00	10.45
STAVANGER: St. Svithun kirke, Dronningens gt. 8, tlf. 25 534	8.00	10.30
TØNSBERG: St. Olavs kirke, Sandefjordsgt. 1, tlf. 11 949	8.00	10.45
TRONDHEIM: St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2 Biskopen og prestegården tlf. 21 214	8.45 19.00	11.00 —
St. Elisabeth hospital, Ila tlf. 21 670	6.15	—
KRISTIANSUND N.: St. Eysteins kirke, Flintege. 5, tlf. 72 779	8.00	11.00
LEVANGER: St. Torfinns kirke og St. Eysteins sykehus, Jernbanegt. 29	8.30	11.00
MOLDE: St. Sunniva kirke, Parkveien 23, tlf. 51 467	8.30	11.00
ÅLESUND: Vår Frue kirke, Nørvesund, tlf. 37 558	8.30	11.00
TROMSØ: Vor Frue kirke, Storgt. 94 Biskopen og prestegården, tlf. 3604	8.15 6.20	10.30 —
St. Elisabeth hospital, Mellomveien 50, tlf. 81 050		
BODØ: St. Eysteins kirke, Hernesveien 22, tlf. 21 783	8.15	10.30
HAMMERFEST: St. Mikael kirke, Salsgt. 52, tlf. 1447 (1. VII—31. VIII (St. Elisabeth Institutt, tlf. 1392)	19.00 8.00	10.30 10.30
HARSTAD: St. Sunniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 61 501	8.00	10.30

Burn Baby, Burn

Den stille uken var full av hat. I et tyvetall vesttyske byer raste ville studentdemonstrasjoner, i USA's metropoler patruljerte tropper i gater hvor det ennå singlei av knust glass og oste fra brente bygninger. Ropet *burn baby, burn* ble gjentatt og gjentatt, både av amerikansk og tysk ungdom, på samme sprog — man valgte mer eller mindre bevisst direkte vold for å hevde sin mening og sin rett. Av og til med synlig glede.

Vi er dermed inne i en tid hvor det ikke lenger er mulig å overse den dype uroen rundt oss, så nær er den. Blodet og ropene tvinger på oss en selvransakelse hvor også begreper som vold og ikke-vold må drøftes på nytt. Det gjøres allerede av de unge, idéene forkastes eller hyldes — forøvrig skremmende ofte med uforstand og ufølsomhet for den annen parts standpunkt og verd.

Ytterligere forvirring for mange mennesker skaper det faktum at også kjente kristne går inn i en slik aktuell selvransakelse — og av og til gir uttrykk for at de har et nytt syn.

Biskop Ambrose Reeves var biskop i Johannesburg til 1960 da han ble arrestert og utvist. Hans meninger bør sannelig noteres og studeres, det er ikke hver dag en av de kristne kirkers høye tjenere tar slike ord i sin munn, vi siterer fra Aftenpostens intervju med ham den 19. april:

«— Martin Luther King og Albert Luthuli var mine nære venner, sa han, — men jeg deler ikke deres syn på ikke-voldsmetodens suksess. Tiden er løpt fra den. I dag må vi revurdere vår holdning til vold. Ikke minst kirken må gjøre det Overalt, unntatt i de skandinaviske land, gjærer det. Overalt er det uro og revolusjon. Det er ikke lenger bare «den tredje verden» som hjemsokes.

— Vil De anbefale vold i Syd-Afrika?

— Jeg kan ikke svare. Jeg strides med meg selv om hva som er rett. Men det er ett av de spørsmål enhver kristen bør stille seg. For mitt eget vedkommende vil jeg si det slik at hvis vi ikke klarer å øve et tilstrekkelig

press på landets regjering gjennom FN, ser jeg ingen annen utvei enn revolusjon. Eller borgerkrig...

— De mener at ikke-voldsmetoden har sviktet?

— Spør meg ikke. Jeg kan ikke svare. Jeg kan bare si: la oss ha mot til å se situasjonen i øynene. La oss erkjenne at i de femti år The National Congress anvendte sine ikke-voldsmetoder, ble ikke situasjonen bedre. Og la oss derav slutte at ikke-voldsmetoden har hatt sin tid. Jeg for min del ser ingen mulighet for å fortsette den lenger.

— Når De ikke fordømmer revolusjon i Syd-Afrika, mener De så at friheten får bedre vilkår etter en revolusjon?

— Når menneskenes situasjon er blitt desperat, spør de ikke om følgene av det de foretar seg.

— Er det en klok måte å handle på?

— Det er den måten menneskene tenker og handler på i dag. Og jeg tar menneskene som de er, ikke som de burde være.»

Hva er den katolske kirkes mening? Er det i det hele tatt mulig å streke opp et katolsk syn, man har lest om at det finnes prester i geriljastyrkene i Syd-Amerika, og man vet samtidig av erfaring at andre katolske prester og legfolk står på mer trygg, konservativ grunn. Hva sier Kirkens læremyndighet?

Pave Paul har nylig uttalt seg om disse ting, på årsdagen for utgivelsen av rundskrivelsen *Om folkenes utvikling*. Han forsvarte rundskrivelsen mot tendensiøse fortolkninger, ellers står selvfølgelig det faktiske innhold fast. Det er ikke tvil om at paven har ment og mener bl. a. følgende: Den nåværende situasjon *gjør vold* mot menneskeheten ved det enkle faktum at den består. Derfor haster det, kløften blir stadig større mellom de privilegerte og de andre. Oppgaven må gjennomføres harmonisk, bråhast kan ødelegge meget. Men enkelte spesielle situasjoner må betraktes for seg, nemlig de tilfelle hvor folk ikke får den elementære selvstendighet de har krav på. Her er fristelsen stor til å forkaste overgrepene med vold.

Og endelig, paven er redd for at revolusjon bare fører til verre tilstander, men han tilføyer dog: «... unntatt der hvor et klart og vedvarende tyranni undergraver landets vel og de fundamentale menneskerettigheter på en alvorlig og farlig måte».

Man står i dag i en merkelig situasjon hvor en radikal innstilling snart betyr: Mot til å kjempe med ikke-voldsmetoder og snart: Mot til å bruke vold. Man kan meget godt forstå at paven som forkynner av evangeliet, i hvert fall ikke vil komme i strid med den holdning Konsilet har vedtatt om ikke-voldsmetodene: «Vi kan ikke avstå fra å påskjønne de menneskers innsats som gir avkall på å hevde sin rett med voldsmidler...» Problemet blir om påskjønnelse av ikkevold og godkjennelse av vold som et mindre onde enn den bestående urett som gjør vold på menneskeverdet, kan forenes i ett og samme kristne livssyn. Det er efter manges mening ikke utenkelig så lenge den katolske kirke, tro mot sin tradisjon, ikke tolker evangeliets ikke-vold som den eneste rette vei mot større rettferdighet.

Å. R.

«ÅPNING TIL VENSTRE»

ÅGE RØNNINGS INNLEDNING I KATOLSK STUDENTLAG

Jeg møter til denne dysten i Studentlaget vepnet med to trykksaker, et nummer av «St. Olav» fra 1936 og ett av «Der Spiegel» fra 1968.

Den 8. oktober 1936 sto det en artikkel i «St. Olav» med overskriften *Katolikkene og Stortingsvalget*. Den må formodes å være skrevet av den daværende redaktør, mgr. Irgens som også var en viktig mann i bispedømmets administrasjon, og man kan vel videre anta at de fleste lesere tolket artikkelen som «Kirkens røst» og noe man burde være enig i. La oss gjengi denne artikkel i sin helhet:

«Fra flere hold har man reist spørsmålet om hvorledes vi katolikker må forholde oss ved Stortingsvalget og navnlig spørres det om det lar seg forsvare for en katolikk å gi Det norske arbeiderparti sin stemme.

Det er ikke uten grunn at det råder adskillig uklarhet på dette område, selv om det er helt på det rene at socialisme, marxisme og kommunisme er uforenlig med katolsk tro og livssyn, så finnes det nok likevel katolikker i Norge som i politisk henseende betrakter seg som hørende hjemme i Arbeiderpartiet, i det de hevder at dette parti i dag ikke driver marxistisk politikk, men alene tilstreber å bedre arbeidernes kår. Og de tilføyer at dette parti synes dem det eneste i vårt land som utretter noe effektivt i denne retning. Forøvrig, sier de, er det intet av de såkalte borgerlige partier der har en social innstilling som svarer til den katolske kirkes syn på social orden og rettferdighet. Selv om dette er korrekt — strengt tatt — kan man imidlertid ikke benekte at flere av disse partier viser en så utpreget social tendens at de må sies å nærme seg Kirkens syn på de sociale spørsmål.

Men en katolikk som tar under

overveielse å gi Arbeiderpartiet sin stemme må dog betenke om ikke dette parti i sitt dypeste vesen er marxistisk og arbeider på å innføre kommunismen i vårt land, dvs. en økonomisk og social samfunnsordning som er i strid med Kirkens lære, ikke minst på familielivets, skolens og barneoppdragelsens område. Denne kjennsgjering oppheves ikke selv om Arbeiderpartiets valgprogram ved dette Stortingsvalg ikke er tydelig preget av slike tendenser.

Og hva angår Arbeiderpartiets stilling til kristendommen — og det må jo bli hovedsaken for enhver katolsk kristen — så kan man ikke unngå å ta lærdom av partiets behandling av forholdene i Spania i dag. Har man f. eks. lest hva Arbeiderbladet skriver dessangående, vil man ha fått et tydelig inntrykk av at ledende krefter innen Det norske arbeiderparti inntar en holdning overfor Kirken og kristendommen som vel bør gjøre det umulig for en katolikk å gi dette parti sin stemme.»

Dette var i 1936. Nesten tredve år senere, ved Stortingsvalgene i 1961 og 1965 behandles valgoppgjøret igjen i «St. Olav», denne gang på lederplass. Tonen er en annen, innstillingen en annen:

«... leseren tar selvfølgelig feil dersom han forventer at vi på denne plass skal antyde, om aldri så indirekte, hva vi synes katolikker i Norge «bør» gjøre på denne dagen.»

Og:

«Norske katolikker er en altfor liten folkegruppe til å kunne spille noen egentlig rolle som politisk faktor. Så meget mer som deres stemmer, efter alle solemerker å dømme, fordeler seg på samtlige eksisterende demokratiske partier. Forbeholdet gjelder selvfølgelig kommunismen som her — like vel som i andre land — er uforenlig med katolsk tro og livsholdning i sin dogmatiske materialisme...»

Forsåvidt er gamle feilgrep visket ut, selv om noen ville ha ønsket at det ble gjort enda tydeligere. Hva er likevel grunnen til at Katolsk Studentlag i april 1968 finner det nødvendig og passe utfordrende å arrangere et debattmøte om norske katolikkers politiske engasjement med

undertittelen: Er virkelig alle norske katolikker konservative?

Selvfølgelig er de ikke det. De var det, som vi hørte med mgr. Irgens egne ord, ikke i 36, de er det opplagt ikke i dag. Hva er det så saken gjelder?

Er det mulig at mgr. Irgens feilvurdering av det som foregikk i verden og av sin egen myndighet fremdeles lever som en tildels følbart politisk ensidighet hos noen av dagens prester og toneangivende legfolk? I dag, 32 år, en verdenskrig og diverse andre begivenheter efter fadese?

Eller med andre ord: Er det nye slagord for dagens katolikker, verden over, *Unity in Diversity*, enhet i mangfoldigheten, hos oss fremdeles ikke et helt akseptert prinsipp når det gjelder politisk engasjement?

Min personlige forklaring er forsøksvis denne: Kirkens øverste ledere har gang på gang understreket nødvendigheten av samarbeide, mellom alle av god vilje. Vi har fått *Pacem in Terris* fra Johannes XXIII og *Populorum Progressio* av Paul VI, de understreker hvis jeg ikke tar feil bl. a. enheten og fellesskapet mellom mennesker på tvers av partiskillene i et demokrati. Jo, gamle feil er strøket ut og enkelte ganger bøtet for, hardt. Som, efter min private mening, i Spania. Men i hvor høy grad er dette realiteter i et ennå i hvert fall hovedsaklig konservativt norsk katolsk miljø? Hos den enkelte? Lytter man i private samtaler med vel stor respekt til prestens private meninger om politikk? Kanskje med for stor respekt? De fleste av våre prester er utlendinger, dvs. de har fått sitt personlige syn på politikk preget av det miljø de kommer fra, av andre erfaringer osv. Og det er et faktum

at de sjelden eller aldri kom fra arbeiderklassens miljø.

Misforstå meg rett, for det første er det et godt tegn at vi nå møtes for eventuelt å si hverandre visse sannheter om disse tingene. Dessuten er det ikke min mening å anklage våre gode prester for å øve påtrykk. Men vi kan kanskje understreke at prestene som privatmennesker kan gjøre seg skyldig i den samme politiske feilvurdering som enhver annen av oss. Jeg har i løpet av de siste ti år møtt mange katolske prester, i flere land, og jeg er takknemlig for nesten alle møtene. De fleste har gitt hjelp og vennskap langt utover det jeg fortjener, og de har gitt rike idéer og tanker om Kirkens liv og om den verden Kirken arbeider i. Noen få, jeg kan telle dem på en hånd har røbet tanker som skremte meg og ga meg lyst til å gjøre vedkommende oppmerksom på at dette var hans personlige mening som ingen andre heftet for. Det har bl. a. hendt et par ganger i samtaler om rasespørsmålet.

Det er det samme problem som en publikasjon som lille «St. Olav» strir med i dag: Vi må stadig minne leserne om at det som regel ikke er Kirken, læremyndigheten, som taler i bladets spalter. Det er navngitte katolikker som forsøker å tjene Kirken ved å gi uttrykk for sin vurdering av dagens problemer, en vurdering som selvfølgelig kan inneholde feil. Og være omstridt.

Den 6. oktober 1936 virket det dessverre som om Kirken talte.

Gjør det fremdeles det enkelte steder hvor man gjemmer på gamle årganger av bladet, er det antagelig et lykkelig påfunn av Studentlagets styre å ta denne debatten.

Det er en god ting å minne oss nok en gang om at den katolske kirke er en verdenskirke hvor det som binder medlemmene sammen er meget større enn det som skiller. Enheten i sakramentene er større enn det faktum at noen liker Farmand, andre Arbeiderbladet.

Jeg sa noe om mgr. Irgens feilvurdering av den politiske utvikling, den internasjonale situasjon og sin egen myndighet. Kanskje kan vi allerede nå nikke enig til dette at han knapt hadde noe med å rettlede norske katolikker så håndfast ved et Stortingsvalg. En annen sak er selvfølgelig for mange spørsmålet om hans eventuelle feilvurdering av situasjonen. Når jeg i det følgende ganske kort peker på noen få momen-

ter som etter min mening godtgjør at han gjorde det, så er det bare for å vise hvor farlig det han skrev virkelig var.

I Pacem in Terris peker Johannes XXIII på tre trekk som han anså som karakteristiske for vår epoke. Det første punkt var: Hvordan arbeiderklassen gradvis har vunnet frem på det økonomiske og sociale området. Det er verd å merke seg — selv om man også vet grunner for at det ble slik — at denne frigjøringskamp og arbeiderbevegelsens sentrale og dypt kristne idé om solidaritet knapt ble notert, ennsi forstått i datidens katolske miljø i Norge — i hvert fall ikke som noe annet enn en truende og dyster skygge. Hvis jeg tar feil, ber jeg om å bli rettet på. Helt fra århundreskiftet var denne uforstand for uroen og striden i arbeiderklassen vanlig antagelig i katolske sinn hos oss. Da biskop Fallize i all sin velde, jeg hadde nær sagt i strålefryd, dro ut i Urtegaten for å innvie den gamle Hallvardskirken i bakgården, har han øyensynlig ikke hatt noen følelse av at det snart skulle holdes flammende taler mot de bestående i de strøk hvor han kjørte frem. I hvert fall ikke noen god følelse.

Og dog:

Kirkens øverste læremyndighet hadde alt talt med klokskap og vidsyn om disse ting, jeg tenker på Leo XIII's rundskrivelse Rerum Novarum.

Men tildels uten å bli hørt.

Kanskje den største skandalen i 1800-tallets kirke er at en lot arbeiderne gli vekk. Socialismen og dens opprinnelige sterkt antireligiøse holdning førte til avsky og redsel for «den røde fare» hos katolikken. Gjennomsnittskatolikken den gang vendte seg bort fra ethvert sosialt fornyelsesforsøk som på noen vis kunne smake

av sosialisme. Mange fremskrittvennlige katolikker ble brennmerket som socialister av sine trosfeller, kardinal Manning nevnes blant dem som fikk oppleve det. Jo, vi har hørt om dette når vi har forsøkt å studere litt katolsk kirkehistorie.

Henger det noe igjen i dag? Er det i hvert fall på tide at radikale katolikkens røst mer gjør seg gjeldende i fellesskapet i Norge?

Det kan sies en hel del om det jeg nå har sagt av mine venner i den konservative leir. De kan bl. a. med et blink i øyet antyde at det eneste de ber om er at fellesskapet blir så rommelig at det fortsatt blir mulig å ha konservative meninger i Kirken. Og det er ganske morsomt sagt, det får meg til å tenke på et intervju jeg for mange år siden hadde med Paul Gjesdahl. Jeg spurte: Har De aldri vært Høyre-mann? Og Gjesdahl svarte, helt alvorlig: Nei, ikke siden jeg var liten.

Mine venner kan også peke på at det er svakt å komme trekkende med et klipp fra 1936 hvis man søker et oppgjør. Vi har en helt annen situasjon nå.

Jo, heldigvis. Men det tar tid, jeg kommer nå med klipp nr. 2, fra ett av de siste numrene av «Der Spiegel». Anno 1968.

Før de kommende valg til nasjonalforsamlingen i Italia har den italienske biskopkonferansen litt vel tydelig forklart de troende hvordan de bør stemme. Ifølge bladet har kardinal Urbani i Venedig sagt omtrent dette: Alle må gjøre sin plikt.. også når dette betyr at man må ofre personlige meninger.

I neste omgang har denne enhetsappell utløst et opprør fra Italias såkalte venstre-katolikker. Det annet

(Forts. s. 144.)

HVOR

St. Olav omtalte i forrige nummer den omfattende virksomheten som drives blant titusener av engelske ektepar, forlovede og tenåringer av Catholic Marriage Advisory Council under pater O'Learys kloke ledelse. Organisasjonen ble som nevnt grunnlagt av kardinal Griffin i årene like etter siste krig og har i dag mange, mange medarbeidere, geistlige og legfolk. En av disse, Patricia Marshall holdt på organisasjonens årsmøte i 1967 et kort foredrag om ett av atten, nitten-åringenes problemer som nok har interesse her hjemme også, både for våre egne katolske tenåringer, for foreldre og for prestene. Det hun sier representerer bare hennes eget syn, det står hverken for CMAC's eller noen annens regning, det er intet annet enn en klar personlig overbevisning. Høyst sannsynlig vil også hennes tanker føre til innsigelser fra noen av våre lesere — hvilket kan være bra. Hun behandler et spørsmål hvor det trenges større åpenhet.

Hun sier innledningsvis omtrent dette: Ett av de vanligste spørsmål CMAC's rådgivere får fra unge tenåringer er som regel *Hvor langt kan jeg gå med en av det annet kjønn uten å begå en alvorlig synd?* I en eller annen form dukker stadig dette spørsmål opp i de grupper av ugifte vi arbeider i, og det forteller noe om hvor sterkt behovet er for å få skikkelige svar. Min hovedinteresse, sier

hun, er at de av oss som så ofte blir stilt slike spørsmål skal ha drøftet problemet. Ikke slik at vi kan bli enige om et svar, men slik at vi kan øyne noen av de riktige spørsmål vi kan stille for å hjelpe de unge til å finne deres egne svar.

Spørsmålet som stilles er altså: Hvor langt kan vi gå i en handling, i kjærtegn som til syvende og sist ville føre mot seksuelt samleie?

I to vanlige svar på spørsmålet inntas logiske, skjønt ekstreme standpunkter. Ett av dem sier: «Gå så langt du har lyst, eventuelt innbefattet samleie — så lenge ingen blir skadelidende». Dette, sier Patricia Marshall, virker greit og overbevisende hvis man setter selve samleiet, ikke hele forholdet mellom to mennesker som det viktigste. Men det betyr dog at man skal kunne vurdere på forhånd om noen blir «skadelidende», noe hun personlig har vanskelig for å fatte er mulig. (Hun advarer ellers mot bare å avfeie dette standpunkt, hvis vi akter å møte disse problemer på en realistisk måte må vi også forsøke å hjelpe unge som har denne oppfatning. De tar feil — og de trenger hjelp. I følge Michael Schofields *The Sexual Behaviour of Young People* har 30 prosent av guttene og 16 prosent av pikene i England hatt samleie i nittenårs-alderen.)

Det helt motsatte, like ekstreme standpunkt er dette: «Vi snakker her om handlinger som fører til utukt.

Utukt er en dødssynd. Enhver handling som leder til utukt er synd, og alle seksuelle synder er alvorlige». Dette er på sin side, fremholder hun, et standpunkt som ganske logisk utelukker all fysisk kontakt mellom unge av forskjellig kjønn før ekteskapet.

Mange mennesker går ikke med på dette med at all fysisk kontakt innebærer noe så alvorlig som en dødssynd. De prøver derfor å definere grenser for farlige og ikke farlige kjærtegn, og de finner opp forskjellige «skalaer» for samværet mellom unge. (Og her er det tydelig at foredragsholderen har et muntert blink i øyet.) Det finnes en tankeretning som vil sette grensen et sted ved lengden av et kyss. Andre trekker «geografiske» grenser, det som foregår over halselinningen er vel og bra, alt under halselinningen er forbudt. Andre setter livlinjen som grense, noen fremholder at klærne ikke må bringes i uorden osv.

Alt dette tar imidlertid sitt utgangspunkt i visse forholdsregler for å hindre noe som er galt og kan føre til samleie og svangerskap. Utvilsomt er slike forholdsregler av og til ganske praktiske når det gjelder å unngå utukt, men på meg virker det som om man hele tiden legger et for tungt mål på hver enkelt handling — spørsmålet om dødssynd, sier hun. Mens jeg arbeidet blant de unge, oppdaget jeg at ingen av svarene lenger virket tilfredsstillende, jeg begynte å føle meg som den mannen som etter å ha gjort en rekke forsøk på å råde en turist endte med å si: Hvis jeg var Dem, ville jeg ikke starte herfra i det hele tatt.

Et utgangspunkt for en ny start i behandlingen av disse spørsmål er selvfølgelig å fremholde følgende for unge mennesker: Spør dere selv, er det vi holder på med uttrykk for gjensidig hengivenhet og kjærlighet, eller er det gjensidig stimulering? Hvis man kan svare ja på det første spørsmålet, er alt bra, hvis ikke... Fremgangsmåten innebærer at siden stimulerende kjærtegn er innledningen til det ekteskapelige livs kjærlighetsakt, bør det derfor begrenses til ekteskapet. Jeg vil gjerne undersøke denne påstand næyere fordi det er denne holdning mange av oss holder frem

LANGT?

for de unge, sier Patricia Marshall. Jeg regnet det tidligere for et nyttig spørsmål, jeg tror ikke det lenger nå.

Er nemlig dette et realistisk skille for to mennesker som er glad i hverandre? Man går ut fra at visse gester, visse handlinger bare kan være stimulerende, ikke også gi uttrykk for virkelig kjærlighet. Dette er simpelthen ikke sant. I et ekteskap er de kjærtegn, gester som innleder — eller ikke innleder — samleie ikke bare en måte å gjøre hverandre kroppslig forberedt. De er — eller kan være — en ekte måte å uttrykke hengivenheten og kjærligheten på i et godt forhold mellom to som elsker hverandre. Justin Gosling sier i sin bok *Marriage and the Love of God* at samleiet ikke så mye er mål for slike gester og kjærtegn som en fullbyrdelse av den gjensidige kjærlighet de vekker. Og hvis dette er tilfelle i ekteskapet, må det likeledes være meget vanskelig å trekke skillet mellom «stimulerende» og «ekte» kjærtegn for unge som har knyttet seg til hverandre og akter å gifte seg.

Den virkelige tragedie når det gjelder «hvor langt?»-mentaliteten synes for meg å være at den kjærlighet to unge føler for hverandre skal peke mot dødssynd og nesten uunn-gåelig lede dem vekk fra Gud som er kjærlighet. Den måten de stiller sitt spørsmål på tyder på at de oppfatter saken på denne måten: For å vise sin kjærlighet for hverandre må de se å komme seg så langt bort som mulig fra Guds kjærlighet, uten å risikere et endelig brudd. Dette er regler om åndelige minstemål satt i galskap. Vi blir bedt om å elske vår neste — loven og profetene hviler på dette — og likevel er det slik at i det øyeblikk unge mennesker elsker unge av det annet kjønn, omgis de straks av uklare, tette forestillinger om alvorlig synd. Dette kan ikke være riktig. Hvis budet virkelig skal tas alvorlig må det tvert imot innebære at vi oppmuntrer unge mennesker til å uttrykke den kjærlighet de føler for hverandre i full sannhet og på en slik egnet måte at det vil få de to til å utvikle seg og vokse.

Hvis dette er tilfelle, må vi kanskje velge et nytt utgangspunkt og spørre: «Hvordan kan vi på den beste og san-

neste måten gi uttrykk for det vi føler for hverandre nå?» og anvende det med forståelse og innsikt på alle menneskelige forhold, vennskap, forlovede, gifte osv. Og det er på dette grunnlag jeg fremholder at seksuelt samleie tilhører ekteskapet fordi det så sannferdig uttrykker den endelige binding mellom to som ekteskapet skal være, det er på dette grunnlag jeg avviser at samleiet kan være et sant uttrykk for et mindre bindende forhold. Utukt og ekteskapsbrudd er for meg bedrageri.

På det samme grunnlag må man imidlertid kunne se i øynene at visse handlinger og kjærtegn som tidligere kunne regnes som «stimulerende», «synd», «innledning til samleie» osv. kan være riktige uttrykk for par som mener at de har truffet sitt valg og vil gifte seg. Å røre ved en pikes bryster kan være uttrykk for glede og lykke, kjærlighet og takknemlighet og som sådant et sant uttrykk for forholdet mellom to som føler seg

bundet til hverandre, men ennå ikke har gjort dette offentlig ved å forlove seg eller ved å varsle om deres giftemålsplaner. Mulighetene for at det vil være en blanding av dette og andre ting, synes for meg bare å være et tegn på menneskets vilkår. Vi må, tror jeg, møte denne tvetydighet uten engstelse samtidig som vi så langt råd er prøver å fjerne det egoistiske element i vår holdning til andre.

Patricia Marshall slutter med noen få ord: Dette synes kanskje at jeg er alt for optimistisk når det gjelder forholdet mellom dagens unge, at jeg for lett glemmer hvor kjappe vi alle er til å utnytte hverandre. Men min tro er at ethvert stilltiende samtykke i «hvor langt?»-mentaliteten faktisk oppmuntrer til en slik utnyttelse til tross for at man også avverger enkelte svangerskap. Kanskje jeg selv ville være engstelig hvis jeg hadde sønner og døtre i tenårene. Muligens. Men jeg tror at vi av og til må våge hvis vi vil vise verden at Gud er kjærlighet.

A. R.

KOLPACOFFS DEBUT

Tre nye bøker på redaksjonens bord er i høyeste grad knyttet til dagens begivenheter: Morris Wests roman om drakampen i Midt-Østen, Jean-Jacques Servan-Schreibers «lærebok» om forholdet mellom Europa og Amerika og den siste i Gyldendals gule serie, Victor Kolpacoffs *Fangene fra Quai Dong*. Den som leter etter uforpliktende hvile med en kopp kaffe og en bok til tidsfordriv bør visst være forsiktig ved valg av en av disse. De er av høyst forskjellig karakter og verdi, men alle tre har til hensikt å forlange noe mer av sin leser enn pen likegyldighet.

Mest gjelder det Kolpacoffs bok. Den foregår i Vietnam-krigen, det er amerikanerne som står i brennpunktet for hans anklager. Men det betyr ikke at den først og fremst kan oppfattes som angrep på USA's Vietnampolitikk, det er ikke på den måten han fanger oss inn. Boken er, for den som har øyne og ører, en tiltale mot all krigføring og mot de midler som krigen logisk forlanger at vi må ta i bruk, og det er gjort med en så voldsom intensitet og kraft at vi føler oss tråkket på og knust. Og det er kanskje ikke det verste likevel som kan skje en tilskuers til djevelskapen. Det er ikke snakk om hvorvidt den ene eller den annen part har rett, det er spørsmål om hele krigens vesen.

Boken kom ut i 1967, handlingen foregår på en amerikansk militærforlegning i krigsområdet. Hovedpersonen og fortelleren er en tidligere løytnant, Kreuger som er degradert og dømt til straffearbeide fordi han tidligere har nektet å gjøre sin del. På grunn av kjennskap til vietnamesisk trekkles han nå mot sin vilje inn i forhøret av en 17-åring som mistenkes, antagelig med rette for å ar-

J.-J. Servan-Schreiber.

Victor Kolpacoff.

beide for Vietcong i distriktene rundt basen. I et trangt skur som avsperrer fra resten av forlegningene med piggtråd og vakthold utspilles dramaet, så nært og hett at man ofte snapper etter pusten. Løytnant Buckley leder undersøkelsene, og han har grei militær beskjed: Han må skaffe opplysninger fra fangen på kort tid. Hjulpet av noen få menn tvinges han selv til å gjøre jobben med bruk av både åndelig og fysisk tortur, så hardt og virkelig fortalt, knivstikk for knivstikk, at man ikke kan stå utenfor. Enten kaster man boken vekk — eller så går man inn i det samme skuret under det samme brennende hete blikktaket og glemmer om det er dag eller natt. Ingen, heller ikke Kreuger, kommer løs av dette helvete.

Kolpacoff er en ung mann, født i 1938. Han har selv aldri vært i Vietnam, men hans debutroman bygger heller ikke på de samme prinsipper som en god reportasjebok. Han gir oss en dikters konfrontasjon med sin egen samvittighet, hverken mer eller mindre. Det er mulig stoffet har fått disse dimensjoner underveis, resultatet er i hvert fall glimrende. Ikke

siden jeg leste Malamuds bok fra jødeforfølgelsene i Russland i forrige århundre (den kommer på Cappelen i år med tittelen *Mannen fra Kiev*) har jeg hatt slik lyst til å rope ut: Les denne boken, selv om den nesten tar livet av Dem også. Dette er ikke tider til å hvile for lenge i. Ikke hvis vi skal klare oss som mennesker.

Morris Wests bok *The Tower of Babel* er ikke å få ennå i norsk sprogdrakt, men St. Olav har hele tiden med spesiell interesse fulgt hans forfatterskap helt fra *Djevelens advokat*. Det har visst ikke gått akkurat slik som man håpet, de siste bøkene hans er aktuelle, spennende og ofte informerende underholdning. I ordets beste betydning, han er en god forfatter som det aldri er kjedelig eller unyttig å møte. Det er jo som bekjent ikke alle skribenter man kan si det om. Men noen stor katolsk dikter har ikke West blitt, den tanken får vi la hvile.

Den siste romanen foregår som sagt i Midt-Østen med straffeaksjoner mot jordansk område, spionasje, kontra-spionasje, vold og noen attråverdige kvinner. Den er aktuell i høyeste grad, og kanskje lærer den oss noe om de menneskene som trekker i trådene i det nifse spillet om det hellige land.

Endelig skal bare nevnes Servan-Schreibers *Den amerikanske utfordring* som er kommet som «kjempafakkell» på Gyldendal. Den er også knyttet til det som skjer rundt oss i dag.

Alle tre er plagsomt nærgående.

A. R.

Midt-Østen: Aktuelt, informerende.

BLIKK på TIDEN

NYTT HÅP I BEIRUT?

■ Vi har tidligere (senest 16. des. 67) forsøkt å informere våre lesere om det som kalles *vårt århundres største skandale*, forholdet mellom de rike og de fattige nasjoner. Siden den gang har man hatt den store UNCTAD-konferansen i New Dehli som de argeste observatører kalte for et *skammelig nederlag*, andre, mer forsiktig for en *bitter skuffelse*. Det later til at de rike industrilandene er så opptatt av sine egne problemer, det være seg betalingsbalansen, de internasjonale pengereservene, politisk uro og vepnete konflikter og rustningsbudsjetter at man ikke har pusterom til å gjøre et alvorlig ment forsøk på å jevne ut de mest skrikende motsetninger nord-syd. Pave Paul har advart verden mot utviklingen, foreløpig er det øyensynlig bare et lite mindretall i Vesten som lytter.

I L' Osservatore Romano (11. april) minner et medlem av kommisjonen for Fred og Rettferdighet, jesuittpater Philip Land om skuffelsene i New Dehli. Lite ble oppnådd, det ble ikke satt noen dato for oppfyllelsen av løftet om å gi en prosent av brutto nasjonalproduktet i hvert industriland til u-hjelp, man kom knapt noen vei med å løse det enorme problem om markedsføring av jordbruksproduktene, selv avgjørelsen om tolltariffene har en begrenset og usikker virkning.

Men når dette leses har imidlertid den kommisjonen Land representerer i fullt samarbeide med Kirkenes Verdensråd holdt en konferanse om World Development i Beirut. Man hadde vel håpet å kunne bygge på mer positive resultater fra New Dehli, men slik gikk det altså ikke. Men forhåpentligvis har deltagerne i Beirut kommet et godt stykke på vei med å gi Vestens kristne en strategi for hjelpearbeidet som vi kan slutte opp om — før det er for sent.

Ett ikke helt uvesentlig poeng ved denne århundrets skandale er jo nettopp at mange *kristne* bruker så lang tid på å oppfatte hva det er snakk om.

«IKKE ET HÅR BEDRE»

■ Norsk presse har ikke tidd stille med det som skjedde i New Dehli i hvert fall, selv om det viktige stoffet etter vår mening ofte fikk en nølende og forsiktig plasing i spaltene. Men sagt fra ble det, flere steder redaksjonelt. I Arbeiderbladet (3. april) het det således:

«Dersom det ikke blir en radikal forandring i den u-hjelp som i dag ytes og i den handelspolitikk som føres overfor u-landene, vil deres økonomiske og ernæringsmessige stilling forverres for hvert år som går. Om lag tredjeparten av den samlede u-hjelp går tilbake til de rike landene i form av renter og avdrag på lån. Overskuddet av de investeringer som foretas i u-landene blir i stor grad pløyd tilbake til de rike landene.

Verdensbanken regner med at mer enn 20 milliarder kroner årlig strømmer ut av u-landene på denne måten. Produksjonen pr. innbygger er nå mer enn 10 ganger så stor i de rike landene. Innen 15 år vil denne umåtelige økonomiske kløften være 50 prosent utvidet. Mens produksjonen årlig øker med over 500 kroner pr. innbygger i de rike landene, er økningen bare 15 kroner i u-landene.

I tillegg kommer så den veldige befolkningsøkningen. Innen 1980 vil verdens befolkning være økt med 1 milliard, de aller fleste blir født i u-land. For at disse massene skal få nok å spise, må verdens matproduksjon fordobles i løpet av 15 år. I dag synker matproduksjonen i u-landene og på toppen eksporterer de store mengder kalorier og proteiner for å skaffe seg inntekter til industrialiseringsprosessen.

Dette er fakta som myndighetene i de rike landene selvsagt er fullt klar over. De ser også den overhengende faren for en internasjonal klassekamp. Likevel stritter de fleste industrinasjonene imot når de presenteres krav som innebærer at de må skjære litt i sin egen velstand.

Norge er ikke et hår bedre.»

Dagbladet (3. april) skriver bl. a. dette:

«De som var meget skeptiske på forhånd, kan med en viss rett si at det gikk slett ikke så verst, man kom et godt skritt videre i selve saken og lærte en god del av hverandre og av selve konferansestrukturen.

De som er blinde og døve for det skrikende kravet om en bedre fordeling av verdens goder, kan også slå seg til ro med at det går fremover her i verden — i vanlig tempo.

Men de som tar alle advarsler fra eksperter som Georg *Borgström* og George *Woods* alvorlig, som mener at u-landenes krav er helt berettiget, de i den rike delen av verden som føler det som sitt ansvar å arbeide for en bedre tilværelse for verdens millioner av sultende, lidende og motløse mennesker — de må ta resultatet av UNCTAD II som en bitter skuffelse og en ny alvorlig påminnelse om at her må større og mer drastisk innsats til for å vekke en sløv verden.

Det er dementert fra norske myndigheters side at Norge gjorde seg ufordelaktig bemerket i New Dehli. Men Norge gjorde seg heller ikke på noen måte fordelaktig bemerket. Det må nå legges opp til en ny «drive» i dette spørsmålet, både når det gjelder Norges egen direkte utviklingshjelp og når det gjelder viljen til en mer fremtidsrettet handelspolitikk.

Vi skal nå endelig få den store u-hjelp-debatten i Stortinget. Den har vært utsatt og utsatt og dermed skapt store problemer for Norsk Utviklingshjelp. Den manglende behandling av problemkomplekset i Stortinget har i seg selv vært et stort hinder for fortgang i vår bistand til de fattige land. Det vitner ikke nettopp om at man prioriterer denne saken særlig høyt. Om denne innstillingen er typisk for våre politikeres holdning til dette spørsmålet, får vi se om noen uker.»

BRITENE OG RASEDISKRIMINERINGEN

■ Til slutt skal vi bare, i tilknytning til vår London-reportasje nylig om de farvede, vise til den nye britiske hvitbok om tiltak mot rase-diskriminering (Aftenposten 10. april). Spesielle rasedomstoler vil bli opprettet, og det vil bli regnet som lovbrudd å gjøre seg skyldig i diskriminering på grunn av rase når det for eks. gjelder salg og utleie av boliger og hus, ansettelse, salg av varer og tjenester, låne og assurance-transaksjoner osv.

En av våre lesere har i et brev ytret tvil om verdien av at et blad som St. Olav beskjeftiger seg med slike ting.

Vi velger å være uenig med ham. Og vi ber ham i fred og ro lese gjennom for eks. *Populorum Progressio*, den nevnte hvitbok, dr. Martin Luther Kings taler og Kristi egne ord om fellesskapet, forpliktelsene og kjærligheten mellom alle i denne verden. De katolikker som innbiller seg at de kan unngå å ta stilling med hele sin tro til disse tingene gjør visst en skremmende feil.

Broder Andreas.

NORSK RESULTAT 61.300

Pr. 25. april er det kommet inn kr. 61 300. Noe mer kan ennå komme, men stort sett må dette anses som sluttresultatet.

Dette resultat er ganske usedvanlig og overraskende stort. Dette er gledelig, ikke bare på grunn av det pengeomessige resultat, men også fordi det tydelig viser at svært mange av våre katolikker tar fasten alvorlig og er villige til, for Kristi skyld, å skru ned på sine egne krav til fordel for mennesker i nød.

Den katolske sykepleierskolen Caritas Norge og Norsk Utviklingshjelp bygger i Kampala kommer til å bli til stor velsignelse for det ugandesiske folk. Elevene fra denne skolen blir spredd utover hele landet og behovet for sykepleiere er meget stort.

Danske, svenske og finske katolikker har nådd sine mål for fasteaksjonen, så det beløpet vi trengte, kr. 151 350.—, er sikret. Den endelige oversikten vil følge i et senere nummer av St. Olav.

Byggingen av skolen er alt begynt, i og med at grunnarbeidene er satt i gang. Innvielsen av skolen ventes å finne sted i slutten av året.

Også speiderne gjorde en fin innsats i forbindelse med fasteaksjonen. Her overrekker to unge speidere en sjekk på 1665 kroner til Caritas-lederen. Fra venstre: Pastor Taxt, Ragna Rossati, pater Arno og Bjørg Halmøy — foruten giverne, Irene Czerwinska og Per Olav Lavvstad.

Som leder for Caritas Norge retter jeg herved på egne og Styrets vegne en hjertelig takk til de nordiske biskoper som «adopterte» Kampala-prosjektet som fasteaksjon 1968, og til samtlige katolikker i Norden. Med sine

gaver er de med på å reise en institusjon som ved sitt virke skal bringe trøst og hjelp til mange syke medmennesker i Uganda.

Harald Taxt
Caritasleder.

MARIAHOLM: VIL DE BLI AKSJONÆR?

Det går raskt mot innspurten, det er oppnådd byggetillatelse på kapellet, gravemaskinene er i gang. 1. november 1968 skal skolesenteret åpne sine porter!

Nylig fikk alle katolikker et brev med et innbetalingskort fra Mariaholmkomiteén, med anmodning om å bestille

SVENSK-NORSK VALFARTSSTEVNE

Søndag den 19. mai innbys katolikker til å møtes ved Gladisvall som i middelalderen var et raststed på pilegrimsveien til Hellig Olav skrin i Nidaros. Den katolske sokneprest i Karlstad, abbed Oswald Eaves O.S.B., vil forrette. Før messen gir prost Karl Lagerløf en historisk orientering om stedet. Stevnet begynner kl. 13. Ta med nistemat. Fra Norge kan en kjøre enten riksvei 2 over Kongsvinger og väg 61 til Arvika, eller E 18 over Ørje, kort forbi Töcksfors til venstre, väg 174 retning Arvika. For å komme inn på sideveien som går langs Glafsfordens vestsida må en i krysset 12 km vest for Arvika forlate väg 174 og følge skiltet: Glava 17 km. Stevnestedet ligger så litt videre sørøst, ved skiltet Hillringsberg. Velkommen!
G. V.

«æresaksjer». Selv om prosjektet er blitt velsignet med mange pengegaver, store og små, fra inn- og utland, er det ennå en liten kneik igjen før finansene er helt sikret. Spesielt er det av interesse å få reist kapellet for norske penger. Det er vår æressak.

Vi håper derfor på en livlig omsetning på «aksjebørsen». Skulle noen ikke ha fått, eller ha forlagt innbetalingskortet, får man lett et nytt på postkontoret. Adressen er:

Mariaholm skolesenter, Akersveien 5, OSLO 1.
Postgiro 20 35 20

Og aksjenes pålydende er kr. 50,— og kr. 5,—.

H. M.

GRAMMOFONPLATER

Nye lister fåes på anmodning. Vi har landets største lager på disse spesialområdene:

1. Liturgisk musikk fra Øst- og Vestkirken.
2. Folkemusikk og religiøse riter fra hele verden.
3. Protest- og annen visesang.
4. Orgel, cemballo, historisk musikk, særlig renessanse og barokk.
5. Helt moderne kirkemusikk.

ST. OLAVS BOKHANDEL, Akersv. 5, Oslo 1. Tlf. 20 72 48.
Åpent kl. 9—16, lørdager til 14.

SØSTERRÅDS- MØTET I KRISTIANSUND

Søsterrådet hadde sitt møte 7. og 8. april i Kristiansund N. hos St. Karl Borromeussøstrene. Vi anser møtet for meget vellykket både hva angår det praktiske arrangement og de ting som ble diskutert. Biskop Rùth var innbudt og var tilstede under den viktigste del av diskusjonen, nemlig da søstrenes stilling idag og deres fremtid ble tatt opp til vurdering. Problemerne er store. Situasjonen idag er så forskjellig fra den gang søstrene kom til landet, og hvor de tok seg av oppgaver som den gang var nødvendige, f. eks. sykehus. I våre dager har staten gjort meget på dette området. Hva kan så søstrene gjøre?

På mange sosiale områder er der idag fremdeles behov for deres hjelp, også med sykehus der hvor det trenges, men mange andre områder åpner seg nu for søstrene og må taes i betraktning. I tillegg til disse problemer kommer at tilgangen nu er minimal. Biskop Rùth minnet om at søstrenes viktigste oppgave er apostolatet. Vi har gitt vårt liv i Kirkens tjeneste. Søstrene kan fremdeles ta seg av mange oppgaver, men mange ting må omlegges og dette krever en planlegging, og at det blir handlet effektivt. Søsterrådet vil her bli meget viktig som organ for samarbeide kongregasjonene imellom.

Et annet punkt vi anser viktig er liturgi. Vi håper på et samarbeid mellom prester, menighet og søstre etter de nye retningslinjer. Vi anser liturgien som en felles sak.

En fellesfolder for kongregasjonenes virksomhet i Norge er under utarbeidelse. Og der er planer om forskjellige kurs, bibelkurs, fagkurs og kurs på det litterære og det rent åndelige område, både sommerkurs og kortere vinterkurs. Mange og store planer, og fremfor alt med et samarbeid søstrene imellom som blir stadig større.

Neste møte vil bli holdt i Tromsø 21. og 22. september 1968.

S. M. B.

EN KLOVN

Kjære Lyder Engh, Presteveien 13, Haslum.

Nærmest ved et tilfelle har Deres brosjyre «Paven velsigner det norske folk» havnet på mitt bord. Jeg har fulgt Deres råd *L e s o g t e n k*, og har studert innholdet.

Såvidt jeg forstår er Deres standpunkt følgende: Den 28. april ifjor var kong Olav i audiens hos paven. «Som en gunstbevisning ble Kongen forært et paveportrett og et krusifiks. Paven velsignet også kongefamilien og det norske folk. Hvilke følger dette vil få for land og folk får fremtiden vise. La oss håpe at konge

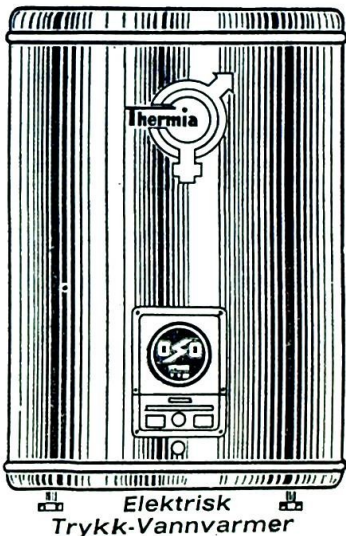
og land blir forskånnet for slike ulykker som har rammet andre konger og riker som er blitt «velsignet» av pave Stolens representanter.» skriver De. Og De viser, som i en god kriminalroman til de grusomme hendelser som i tidens løp har rammet de ulykkelige som velsignes av en pave, ett av Deres siste eksemplere (hentet fra The Protestant Truth Society i England) er mordet på president Kennedy. Han ble velsignet av pave Paul den 2. juli 1963.

Kjære herr Engh, en rekke muligheter foreligger. Jeg kan hive det hele i papirkurven og si ferdig med det. Jeg kan sende Dem et sint svar, jeg kan gi en anvisning på vitaminpiller, ja, jeg kan til og med forhøre meg om De har lyst på en whisky med is.

Jeg skal ikke gjøre noe av det. I våre yrker er det store og små tragedier. De kommer ofte uten at man er blitt velsignet av noen pave.

Derfor skal jeg bare tenke på Dem av og til — og anmode «pave Stolens representanter» om å ligge unna.

Okay?

Masser av
varmt vann
OSLO SAFE SYSTEMET gir

- * Rimeligste pris
- * Enkleste montasje
- * Største effekt

**OSLO
SVEISEBEDRIFT**

Rejser under katolsk ledelse i 1968

Skt. Annæ Rejser.

9. april—16. april (påskene) FLY Rom, 8 dage 925 kr.

5. juli—19. juli FLY Rom—Sorrento, 15 dage 1275 kr.

29. sept.—13. okt. FLY Firenze—Assisi—Rom, 15 dage 1275 kr.

Program og alle opplysninger: lærerinne frøken Annie Rastrup, Amagerbrogade 45, 2300 København. Tlf. SU 86.

«Bær hverandres byrder», Gal. 6, 2.

CARITAS

Oslo bispedømmes sosialarbeide.

Send din gave til:

CARITAS, Fagerborggt. 17, Oslo 3.

Telefon 69 30 15

Postgiro 202 088 - Bankgiro 40/42.696

Kontaktklubben for eldre og enslige

åpent hus hver onsdag kl. 11—15,
i Europahjemmet, Fagerborggt. 17 II,
Oslo 3.

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke	} Oslo
Bispegården	
St. Joseph's Institutt	
Vor Frue Hosp. Nerveavd.	
St. Dominikus kirke	} Arendal
Lunden Kloster	
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem	} Bergen
Sta. Katarinahjemmet	
St. Franciskus Kirke	
St. Franciskus Hosp.	
St. Pauls Kirke	
Vår Frue Kirke	} Hammerfest
Marias Minde	
St. Franciskusøstre- nes Moderhus	} Hønefoss
Øyenklinikken	
St. Josephs Hosp., Drammen	
St. Torfinns Klinik, Hamar	} Lillestrøm
St. Elisabeth Inst.	
St. Mikael's Kirke	} Tromsø
St. Mikael's Prestegård	
St. Theresia Hosp.	} Trondheim
St. Franciskus Hosp.	
St. Magnus Kirke	} Tønsberg
St. Magnus prestg.	
St. Elisabeth Hosp.	
Vår Frue Kirke	} Tønsberg
Bispegården	
St. Olavs Kirke, Bispegården	
St. Olavs kirke	} Tønsberg
St. Olavs Prestegård	
St. Olavs Klinik	

Ved bestilling av olje:

Oslo 68 34 60 - Service 68 34 69

ST. OLAV MENIGHET

Vise menn har gjort oss oppmerksom på at Norvegia Catholica har angitt feil dato for opprettelsen av den første menighet i Christiania, riktig dato er påske-søndag 16. april.

Vi skal for fremtiden betrakte også bokens datoer med større skepsis.

Red.

R. I. P.

Vår kjære søster og svigerinne

MARGIT ENDRESEN

døde stille i dag styrket med
Kirkens nådemidler.

Bergen 15. april 1968.

Søsken

svigerinne — svoger.

FRANCISKUSHJELPEN, OSLO

Enerhauggt. 4 - Tlf. 67 23 83

Kontortid 11—13.

Alle dager unntatt lørdag.

LEGMANNSRÅDET

OSLO KATOLSK BISPEDØMME

Kontortid hver onsdag kl. 18—20 i

Akersvn. 5, 1. etg. Tlf. 20 72 26

Menighetspleien

har midlertidig sitt kontor på St. Josephs
Institutt hver onsdag fra kl. 11—12.

Oslo Katolske Bibliotek

Akersvn. 5, Oslo - Tlf. 20 72 26

Åpent hver dag unntatt lørdag kl. 11-13.

Mandag—Onsdag—Fredag også fra kl.
17—19.

KATOLSK
INFORMASJON

Studiebrev.

Skriv etter prosjekt.

P.boks 3664 gl.b. Oslo 1.

NYHETER

Ifølge katolske pressemeldinger fra Roma virket paven trett under påskens gudstjenester. Han deltok, sies det, i det store påske-programmet mot sine legers ønske. Kilder i Vatikanet sier at det ikke er noen grunn til engstelse, men fremholder at paven begynte igjen på sitt harde arbeidsprogram for tidlig etter operasjonen i november i fjor.

Kardinal Roy, som paven har sendt på en rundreise i Latin-Amerika, har til journalister i Mexico City uttalt at han har fått et dypt inntrykk av den måte den katolske kirkes holdning til de sociale problemer i Syd-Amerika har forandret seg siden opprettelsen av biskopkonferansen CELAM i 1955. Grunntrekkene i Kirkens holdning finnes i encyklikaen *Om folkenes utvikling*, i Latin-Amerika blir disse prinsipper nå tatt i bruk.

Stenkasting er ikke noe argument. Med slike ord har 600 stu-

«ÅPNING TIL - - -

(Forts. fra s. 137.)

Vatikankonsil har stadfestet de troendes klare rett til samvittighetsfrihet i politiske spørsmål, forfattere, universitets-professorer og jurister har på det grunnlag samlet seg til en høylydt protest mot biskopenes erklæring.

Såvidt «Der Spiegel». Jeg har ennå ikke hatt anledning til å få disse tingene stadfestet på mer pålitelig hold.

Men de er likevel meget interessante. Mgr Irgens feilgrep kan muligens gjentas.

ST. SUNNIVA BARNEHAGE

Søknadsfristen for katolske barn i alderen 5—6 år, som ønskes opptatt i barnehagen skoleåret 1968/69, utløper 15. mai 1968. 4-åringene kan bli innmeldt, men er det mange ansøkninger, vil disse innmeldingene bli vurdert særskilt.

Helst personlig henvendelse mellom kl. 13 og 14.

MARIAKONGREGASJONEN, OSLO

Søndag 12. mai: RETRETT på Vor Frue Villa, Ullernschausséen 52, fra kl. 9—17. Leder: Pastor Wæring.

Kolsåsbanen fra Nationaltheatret kl. 8.10 til Montebello. Alle katolske damer er velkomne. Liste utlagt på St. Josephs Institutt.

Meldes i tlf. 20 27 35.

Listen inndras onsdag 8. mai.

denter i München protestert mot «Makt, anarki og politiske mord» i et demonstrasjonstog.

Farvede katolske prester i USA

var i april samlet til en konferanse i Detroit om «sort makt og de hvites kirke». Formålet var å drøfte de farvede presters oppgaver i storbyenes ghettoer.

LITURGISK KALENDER

SØNDAG 5. mai: Tredje søndag etter påske. Evangeliet viser for første gang hen til Kristi bortgang og den Hellige Ånds komme, Joh. 16, 16—22.

MANDAG: Ferialdag.

TIRSDAG: Stanislaus, biskop og martyr.

ONSDAG: Ferialdag.

TORS DAG: Gregor av Nasians, biskop, bekjenner og kirkelærer.

FREDAG: Antonius, biskop og bekjenner.

LØRDAG: Apostlene Filip og Jakob.

SØNDAG 12 mai: Fjerde søndag etter påske. Evangeliet: Joh. 16, 5—14: «Jeg går til ham som sendte meg ut . . .»

MANDAG: Robert Bellarmin, biskop, bekjenner og kirkelærer.

TIRSDAG: Bonifatius, martyr.

ONSDAG: Johannes Baptist av Salle, bekjenner.

TORS DAG: Ubald, biskop og bekjenner.

FREDAG: Paschal Baylon, bekjenner.

LØRDAG: Venantius, martyr.

Hold

St. Olav -

selv om

De ikke

er enig.

Det er hygge i en pakke Tiedemanns Gul

-fordi den smaker så godt!

TIEDEMANNS GUL

LETT MIXTURE

2

FINT SNITT

TIEDEMANN'S TOBAKSFABRIK

PHIVILEGERET 1778

G 8 - 2402 - 64

FREDRIKSTAD

Fredrikstad
Glassmagasin

FREDRIKSTAD

<p>KJENTE FREDRIKSTAD- FIRMAER</p>	<p>Norske Fina ^{A/s}</p> <p>Bensin - Petroleum - Fyringsoljer - Smøreoljer</p> <p>FREDRIKSTAD TLF. 5 820 TØNSBERG > 12 371</p>	<p>C. HANSSENS</p> <p>Trykkeri og Bokbinderi</p> <p>Tlf. 13 056 FREDRIKSTAD</p>
<p>KÅRE KRISTIANSEN</p> <p>Fiskeforretning</p> <p>Telefon 13 190</p>	<p>Byens spesialforretning</p> <p>Olsson</p> <p>TAPÉT OG GULVBELEGG</p> <p>Agentgt. 2 - Tlf. 17 080</p>	<p><i>Andr. Janne &</i></p> <p>Kontormaskiner - Kontorutstyr</p> <p>Storgt. 4 - Fredrikstad Tlf. 12 945</p>
<p>LEVERPOSTEI</p> <p>Stabburet</p>	<p>EDVARDESEN & NORHEIM A/S</p> <p>Autorisert Installatør</p> <p>Radio og Elektrisk utstyr</p> <p>Tlf. 11 220 - Fredrikstad</p>	<p>ØSTFOLDMEIERIET</p> <p>Avd. Fredrikstad</p>
<p>O. Henriksens Sønner</p> <p>Aut. Rørleggere og Rørhandel</p> <p>Etabl. 1904 FREDRIKSTAD Sentralbord 15 840</p>		

LESERNE SKRIVER

Hr. redaktør,

Vi har fått brev fra en av våre styre-medlemmer som er bosatt i Trondheim. Etter noen interne saker kom det tilslutt:

«I St. Olav» nr. 7 er det en meget sint dame som lufter sin harme i spaltene! «Salven» er rettet mot Msgr. Gorissen og styret, ser jeg. *Hva* har dere gjort — eller ikke gjort — for å få damen så sint? Hvis det er sant, som skrevet står, så må jeg nok være enig med damen i at 17 min. var i snaueste laget når det gjelder disse problemene. Det skulle interessere meg å høre styrets versjon av møtet!»

Hva vi har gjort?

Vi — NKKF — Sør-Norge, fikk den idé å samle menighetene i Oslo-området til en dialogaften. Da 1968 av FN er erklært å være «Menneskerettighetenes år», valgte vi ut to emner i menneskerettighetenes ånd, nemlig «Befolkningsekspløsjonen» og «Åpne grenser — eller hjelp i hjemlandet». Til det første emne påtok pastor Kessels, som har arbeidet meget med dette spørsmål, seg å innlede, til det annet fru Ragna Rosati, generalsekretær i «Caritas», vel inne i dette emne i kraft av sin stilling.

Vår åndelige veileder, Msgr. Gorissen skulle ønske velkommen, og fru Dagny

How, formann i NKKF's landsstyre, var villig til å lede dialogen.

Innbydelser ble sendt ut til alle våre medlemmer, til diverse organisasjoner og våre prester, ja, vår biskop.

Vi presiserte at når vi nu hadde tatt initiativet til denne dialogaften var det opp til de innbudte om resultatet ble vellykket!

De to emner skulle ha 50/50 status på programmet, ingen prioritet for noen av dem.

Det var nødvendig for arrangørerne å legge opp en viss plan for programmet, men det er jo klart at hvis dialogen hadde vist seg å være tilstrekkelig levende og presserende, ville «tiden» ha vært meget elastisk. Det hender ofte at praksis tar helt knekken på teorien!

I sin leder «Høflig snakk», sier «St. Olav» bl. a.:

«Vi er oppmerksom på at en av våre prester skal innlede om Kirkens syn på hele problemkomplekset rundt befolkningsveksten. Hans oppgave må sikkert, så langt vi kan bedømme det, delvis bli refererende og informerende. *Det blir opp til de fremmøtte å stille de nødvendige*

spørsmål — til hverandre f. eks. —»

Pastor Kessel hadde bygget sin innledning over professor Borgstrøms berømte bok «Mat for milliarder». Der var nok av punkter som kunne brukes, og det ble jo også gjort til en viss grad.

Nå skal der en viss smidighet til å knytte det man har tenkt å si til den foreliggende situasjon. Men skulle det være nødvendig å bli så sint — å tale om knebling og opprør — oss katolikker imellom?

Vi hørte da også positive uttalelser om vårt møte.

Sonja Mortensen,
viseformann.

ARENDALE

ADEL ELLEFSEN

Aut. Installasjonsforretning

Tlf. 21 756 - Arendal - Tlf. 22 460

J. E. PEDERSEN & CO. A/S

Arendal

Kjøttforretning

Tlf. 2360

ARENDALE

MØRLAND-SKO

Tlf. 22 802

Selvvalgsforretning

BYGGMESTER HANS NILSEN

Nesset 362
Arendal
Tlf. 22 647

SHELL — ARENDAL

TELEFONER:
Kontor 22 013
Anlegget 21 848

DRAMMEN

Kjente
Drammens-
firmaer

American Foto

SPESIALFORRETNING I FOTO OG RAMMER

Engene 4 - Tlf. 83 11 45
Filial: Tollbodgt. 16 - Tlf. 83 65 65

Drammens malerforretning

Tlf. 83 39 16 - 83 33 32

Inneh. Asbjørn Gundersen

GUSTAV THIELEMANN

Pølse- og hermetikkfabrikk

Tlf. 83 41 84 - DRAMMEN

H. KOLDERUP

N. Storgt. 12 - Bragernes
Tlf. 83 13 62 - 83 36 48

Gå til fagmannen
når det gjelder møbler

TYRILYS

1/3 TYRI
FABRIKKER

Drammen

Har også landets eneste bivokspresseri

GUSTAV BØHM & SØN A/S

Bakeri og Konditori

Drammen

NORDISK HØYSKOLE- UKE 1968

Programmet foreligger for årets nordiske høyskoleuke i Borrevejle—Ledreborg.

Uken innledes søndag 28. juli og blant foredragsholderne i dagene fremover står Lars Roar Langslet, Elsebet Kieler, pastor Hubert Messerschmidt, pater Rieber-Mohn, pastor Osorio, lege Hanne Gregersen, pater Ellert Dahl, Anne-Marie Thunberg, pastor Jan Smith og pastor Lars Messersmidt.

Skolens leder er cand. mag. Nils Heyerdahl og forespørsler kan rettes til Aimée Wedset, Wilh. Færstensvei 2 A, Oslo — tlf. 69 20 36.

MILITÆRE TIL LOURDES

Alle katolske militære, uansett alder eller militær rang og fra alle våpengrener, er også i år innbudt til å delta i den store internasjonale pilgrimsferd til Lourdes i Frankrike.

De som har deltatt før kan søke om å bli med igjen. Permisjon må søkes hos den lokale militære sjef hvor man kan

henvise til Forsvarsdepartementets bestemmelser fra 19. mai 1959.

Utgiftene for deltagerne er begrenset til 350 kr. Resten subsidieres av et internasjonalt fond.

Alle opplysninger og innskrivning hos: Pater Arno Gerritsma O.F.M., Enerhaugtun 4, Oslo 6.

OSLO

E. Sunde & Co. Rørleggerbedrift A/s

VARME- SANITÆR OG SPRINKLERANLEGG

C. Tennant Sons & Co. A.s

Tollbodgaten 27 - Oslo - Telefon 42 18 94

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRÅ

Ullevålsvn. 1 - Oslo

Tlf. 20 79 06 - 20 79 05

Privat 55 77 87 - 69 43 72

Byggevarer - Beslag - Ovner
Verktøy - Filser - Linoleum
Tapeter - Farvehandlervarer
Kjøkkenutstyr

THIIS & CO. A/S

Haakon VII's gt. 1, Oslo

Sentralbord 41 77 30

NORENBERG & CO. A.S

MARGARINFABRIKK

OSLO

Leverandør av den bekjente

«NOCO» margarin

SØREN HANSEN

Kolonialforretning

Langes gt. 6 - Oslo

Telefon 20 37 24

**THRONSEN & CO.
BOKTRYKKERI**

Bernb. Getzgate 3 b, Oslo

Telefon 20 40 02 - 20 70 02

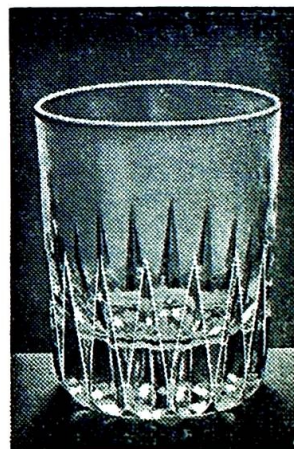
TÅSEN BOK OG PAPIR A/S

ERLING THORNE

Kaj Munks vei 41, Oslo 8

Tlf. 23 02 40

Et godt tilbud!

«On The Rocks» glasset

„Portofino“

Laget av tindrende klart glass.

Lekker i utførelsen og stø i formen.

Et alle tiders all-round glass.

Pris pr. stk. kr. 3.50.

Vi sender over hele landet mot postoppkrav.

Walligani

Stortingsgt. - N. Slottsgt.
Vikaterrassene.

OBS: Bestilling på abonnement, annonser, og henvendelser vedrørende adresseforandring, kontingent o.l. bes vennligst rettet til bladets ekspedisjon: St. Olav Bokhandel, Akersveien 5, Oslo 1. Tlf. 20 72 48.

GJØGLERE?

Graham Greenes romaner har fristet filmskapere før. Det kan man forstå. Hva man ellers har å si om Greene, har han i alle fall evnen til å skape en god «story», et spennende og underholdende handlingsopplegg som egner seg vel for filmatisk behandling. Ikke sjelden lever hans personer i skyggen av dramatiske politiske hendelser, hva enten romanene foregår i revolusjonstidens Mexico, på Cuba, i Indo-China eller i Congo. Hans siste roman, *Gjøglerne*, er henlagt til Haiti, som for tiden later til å være en av de mest umenneskelige terror-stater i verden, et primitivt enevoldsregime under «Papa Doc» Duvalier, en president med åpenbare patologiske trekk.

Filmen, som Graham Greene selv har laget manuskriptet til, formidler med knugende virkning den uhyggelige atmosfære av frykt og lovløshet som personene beveger seg i. En rotløs og desillusjonert hotell-eier i *Richard Burtons* skikkelse, hans elskerinne, en ambassadefru spilt av *Elizabeth Taylor*, en ubestemmelig eventyrer tolket av *Alec Guinness*, samt et idealistisk, naivt, men også heroisk amerikansk vegetar-ektepar er hovedkomediantene i dette spill hvor de hårdkokte og illusjonsløse tilsynelatende har fått tildelt de beste kort, mens de rene av hjertet bærer narrens klær.

At romanens personer rykker en nærmere og åpner for en dypere og mer nysansert menneskeforståelse enn *filmens*, skal ikke forundre noen. Forfatterens karakteriseringsevne lar seg ikke uten videre overføre intakt til et annet medium. Ikke desto mindre er det blitt en engasjerende — om enn litt lang — film som lar den komplekse og spennende handling komme godt til sin rett.

Filmen åpnes og avsluttes med at haitiske skolebarn synger noe som til forveksling minner om Allehelgenslitani. Det er bare at i stedet for helgenes navn hører en monoton gjentagelse av Duvaliers navn. Gode, moderate borgere kan visst få revolusjonære fornemmelser av mindre.

bl.

Raymond St. Jacques og Alec Guinness
i «THE COMEDIANS»

MOUCHETTE

Robert Bresson hadde sitt gjennombrudd som filmregissør med filmatiseringen av Bernanos' roman «En landsbyprests dagbok». Hans siste film, «Mouchette» (som går på Oslos kinoer under titelen «Den voldtatte»), er på ny en filmatisering av en Bernanos-roman. Mellom disse to ligger en rekke filmer som «Jeanne d'Arc», «Les pickpockets», «Un condamné à mort s'est échappé», «Au hasard Balthazar», — de fleste av disse beklageligvis ukjente for det norske filmpublikum. Denne serien av mesterverker har plassert Bresson som kanskje den aller fremste, og helt sikkert den mest særegne, av Frankrikes filmkunstnere i dag. Hans språk er personlig inntil det smertefulle; det bygger på hans oppfatning av filmen som *skrift* («cinématographie») og han tilstreber en stadig

større strenghet i uttrykksmidlene for å forhindre at disse setter seg opp som et mål i seg selv og derved danner et slør eller en hinne mellom regissør (forfatter) og tilskuer. Dette markeres særlig ved at han bare benytter seg av amatørskuespillere, fordi han mener at en profesjonell skuespiller ved sine kunstneriske og/eller kunstige konvensjoner forkvakler både det som er ekte i hans egen personlighet og det vesentlige i det som filmen skal si. En «skuespiller» i en film av Bresson er et bytte som ubarmhjertig er utlevert sin regissør, som settes i en slags transe-lignende tilstand hvor han kompromissløst tvinges til å avsløre det dypeste i seg selv. — I «Mouchette» drives denne teknikken opp til det nesten usannsynlig storslåtte. Filmen er «religiøs» i hele sitt vesen: Gud er urgrunnen som stadig bryter inn i denne fornedrelsen og råskapets demoniske verden, ikke ved mirakler, heller ikke ved pseudo-religiøse symboler à la den tidlige Bergmann, men ved tegn — et kjærtegn, et kors-tegn, et smil, — hvorved fortvilelsens realitet blir til troens egen realisme, omskapt ved sangen om håpet som Mouchette har så vondt for å lære, men som hun allikevel klarer å synges for den djevlebesatte som har satt en snare for hennes fot. — Se den, det blir lenge til De neste gang får se et slikt kunstverk på våre kinolerreter.

PBH

FILMSTOFFET

St. Olavs faste filmanmelder har to måneders permisjon.

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Ansvarshavende redaktør: Åge Rønning.

Faste medarbeidere: Hallvard Rieber-Mohn O.P., Bitten Sand, Helge Erik Solberg, Gunnar Magnus og Jan Cato Møllestad.

Redaksjonens adresse: Akersveien 5, Oslo 1, telefon 20 72 26.

Redaktøren privat 28 01 04.

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo 1.

Kontortid 9—16. Lørdag 9—14. Telefon 20 72 48.

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene). Kr. 25 pr. år, kr. 12.50 pr. ½ år. Utlandet kr. 30.

Annonser: 10 dager før utg.dagen. 24 nr. årlig. - Postgiro 204 648.